

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΟΡΦΙΚΟΣ

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ

ἢ

Ο ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is faint and mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. Some words are difficult to decipher but appear to be in a historical or literary context.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or a closing. It is also faint and mostly illegible.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

“Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΟΡΦΙΚΟΣ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ,,

”Η

“Ο ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ,,

ΑΘΗΝΑ 1932

«Τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ Ὀρφαϊκὸν ὁμοούσιον,
ἐν ᾧ ἡ τῶν οὐσιῶν ποθητή τε καὶ ἐναρμόνιος
ἀποτελεῖται συμπλοκή.»

Fragmenta Orphica

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Ἡ ὠραιότητα θὰ σώσει τὸν κόσμον».

Ντοστογιέφσκι

Ἀπὸ τὰ μυθικὰ βάθη τῶν αἰώνων, ὁ Ὀρφισμὸς προχωρεῖ μὲ τρία ὑποστατικὰ σύμβολα, τὸ Στάχυν, τὸ Κλῆμα, καὶ τὸ Ρόδο. Ἀλλὰ ἐνῶ ἡ τεράστια σημασία κ' ἡ πορεία ἀπ' τὰ δυνὸ πρῶτα σύμβολα, μᾶς εἶνε διάπλατα γνωστή, ἀπὸ τῇ θρησκείᾳ, ἀπ' τῇ ζωῇ κι' ἀπὸ τὴν τέχνῃ τῶν Ἀρχαίων, χάρις στήν πιὸ ἄμεσα καταληπτὴ δυναμικὴ προώθηση ὅποῦ περιέχουνε, τὸ τρίτο,

«Τῆς ἁγίας συμμετρίας τ' Ὀλύμπιο δῶρο»,
τὸ «Ρόδο—Λόγος», ὅποῦ ἐνώνει σὲ μιὰ σύνθεσιν ὑπέρτατη τοὺς ἀνταγωνισμοὺς ὅποῦ παρουσιάζει μέσα ἀπ' τοὺς αἰῶνες ἡ πορεία τῶν δυνὸ πρῶτων, (τοῦ Σταχυοῦ καὶ τοῦ Ἀμπελιοῦ), ἐβυθίστη ἀπὸ πανάρχαια χρόνια κι' ὥς μὲ σήμερα στὴ σκιά, γιὰτὶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ἀνώτατο καὶ τὸ πιὸ δύσκολο στεφάνωμα τῆς μύησης τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν.

Ἀρκεῖ ὅμως οὕτῳ αὐτὸ τὸ τρίτο σύμβολο, ἐπροβλήθη καὶ ποίαν ὥρα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων σὲ συνέχεια μὲ τὰ πρῶτα, καθὼς μᾶς πιστοποιεῖ μὲ ἀναμφισβήτητα τεκμήρια ἡ παράδοση, κατὰ τὴν ὁποία ὁ πρῶτος Ὀρφικὸς βωμὸς ὑψώθηκε ἀπ' τὸν ἴδιο Ὀρφέα στήν κορφή ἀπὸ τὸ Παγγαῖο, πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τὸ Ρόδο, ὅπως κ' ἡ ἄλλη ἀρχαιολογικὴ διαπίστωση

οὗ τὰ πρῶτα νομίματα τῶν ἄγριων φύλων τῆς Θράκης ἐκοπήκανε στὸ σχῆμα τοῦ ἐκατόφυλλου, ὅπου φυτρώνει ὥς μὲ τὴν ὥρα τούτη στὸ Παγγαῖο,—ἀρκεῖ τὸ γεγονός τῆς προϊστορικῆς θρησκευτικῆς ἐξάπλωσης τῆς καλλιέργειας τοῦ Ρόδου σὲ ὅλους τοὺς ὁμορους μὲ τὴ Θράκη λαοὺς (ἴδε ροδῶνες τοῦ Μίδα στὴ Φρυγία κλπ.), καλλιέργειας ποῦ ἀκόμα ὥς σήμερα κρατεῖ μιὰ θέση ἀπόλυτα ξεχωριστὴ σ' αὐτοὺς, (συντροφευμένη —ἀδιάφορο ἂν ἐχάθη ὁλότελα ἢ βαθύτερη ἔννοιά της— ἀπὸ σχετικὰ Βουλγαρικά, Σερβικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ὀνόματα, Ροδοπόλεις, Ροδοχώρια, Ροδολεῖβαδα κτλ.),—ἀρκοῦνε λέω αὐτὰ καὶ πλῆθος ἄλλα σχετικὰ τεκμήρια, νὰ βοηθήσουν, σήμερα ποῦ τὰ τεκμήρια αὐτὰ τὰ ζωντανεύει ὁλόκληρη ἢ τριγύρα μας κινούμενη Ἱστορία, στὸ νὰ ξανανθίσει τὸ τρανὸ αὐτὸ Σύμβολο στὴ σκέψη μας καὶ τὴ ζωὴ μας, καὶ νὰ ξαναπάρει μέσα μας, ἀκέραιη τὴν ἀναστημένην ἔννοια καὶ προοπτικὴ του.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐνδιάθετη Δημοουργικὴ καὶ Ρυθμιστικὴ πρόθεση τοῦ Σύμβολου αὐτοῦ στὴν Ἀρχαιότητα, αὐτὴ μᾶς εἶνε ἱκανὰ διαπιστωμένη ἀπ' τὰ πανάρχαια χρόνια, πρῶτα ἀπ' ὅλα μὲ τὴ Δελφικὴ Νομοθεσίαν, (Ἀμφικτιονίες, πνευματικοὶ καὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων γυναικὸς καὶ ἀνδρός, ἀπολύτρωση τῶν δούλων κλπ.), καθὼς καὶ μὲ τὸ ἀνυπέρβλητο μυστικὸ τῆς δυναμικῆς Συμμετρίας, ἀπάνω στὸ ὅποῖον ἐβασίστη ἡ ἵδρυση ὅλης τῆς Ἀρχαίας Τέχνης, (δηλαδὴ ἡ δημιουργία ναῶν, σταδίων, Θεάτρων, ἀγαλμάτων, τελετῶν, διθύραμβων, ᾠδῶν, τραγωδιῶν).

Καὶ λέω πῶς τὸ Σύμβολο αὐτὸ ξανάρχεται σιγὰ—σιγὰ ὁλόκληρο καὶ σὰν αὐθόρμητα στὴν ἐποχὴ μας καὶ πῶς ἡ ἀπουσία του, ἀπουσία αἰώνων, δὲν ἄφισε νὰ λάμπουν καὶ τ' ἀδερφικά του σύμβολα, τὸ Στάχυ καὶ τὸ Κλῆμα, ὁλοκληρωτικά, ὅσο τοὺς ἔλειπε ἢ τοὺς λείπει, ἢ διάρθρωσὴ τους μὲ τὸ τρίτο, ποῦ εἶνε πόλος, μέτρο, καὶ ἀνεξάντλητος σκοπός.

Ἔτσι ὁ Ὀρφικὸς Συμβολισμός—ποῦνε ὁ παγκόσμιος—

ἀποχτῇ τὴν τέλειαν ἔννοιάν του, χάρις στὸ μεγάλο νόμο τῆς ἀναλογίας, ποῦ ἐπαναλαμβάνει μέσα ἀπ' ὅλους τοὺς βαθμοὺς κι' ἀπὸ τοὺς τύπους ὧν τῶν ἀνθρώπων πολιτισμῶν, τὶς ἴδιες πάντα ἀπλὲς ἀλλ' ἀπεριόριστα γόνιμες Δημιουργικὲς Ἀρχές, τῆς ἄρτιας Ζωῆς, τῆς ἄρτιας Γνώσης καὶ τῆς ἄρτιας Τέχνης.

Τὸ σύμβολο λοιπὸν αὐτό, ἀβίαστα ξαναγεννημένο μέσα μου, τὸ ὑψώνω σήμερα μὲ τὸν ποιητικὸ Λόγο, ἀνάμεσα στοὺς ἀδελφούς μου ἀνθρώπους, καθὼς μὲ ἄλλο τρόπο ἐθέλησα καὶ θέλω ἀκόμα νὰ τὸ ὑψώσω ἀνάμεσόν τους, μὲ τὴ Δελφικὴ προσπάθειά μου.

Τὸ ἔργο αὐτό, ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴ μιᾶς τελειωμένης δημιουργικῆς ἐργασίας μου, (τοῦ κύκλου τῶν ἀνέκδοτων τραγωδιῶν μου), ἓνα ξεκίνημα ἀπλῆς ἀλλ' ἀτράνταχτης πίστεως, μὲς στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ὁποίας καλεῖται νὰ δουλέψει ἀπὸ κοινοῦ ἡ ἐποχὴ μας, καὶ ποῦ εἶν' ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς πρὸ ὑψηλῆς Ἑνότητας.

Τὸ δημοσιεύω σήμερα, γιατί συμπέφτει ἡ δημοσίευσή του αὐτῇ, μὲ τὸ ὅτι αὐτὲς τὶς μέρες θὰ παιχτεῖ—ἀπὸ μιὰ σύμπτωση ἐυλογημένη—στὴν πνευματικὴ πατρίδα του Θράκη. Καὶ τὸ στέλνω πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου ἀνθρώπους, δίχως ἄλλη ἀξίωση, ἀπὸ κείνη τοῦ ἀπλοῦ μονάχα προμηνύματος, κ' ἐνὸς ἀγνοῦ μου ψυχικοῦ χαιρετισμοῦ.

Α. Σ.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΟΡΦΙΚΟΣ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ

Ἦ

Ο ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

*(Τὰ ριζοδούνια τοῦ Παγγαίου. Βράχος ποῦ κάθεται ὁ Ὀρφείας·
Δελινό. Ὀλόγγρά του οἱ συμπολεμιστὲς καὶ μαθητὲς του).*

ΟΡΦΕΑΣ

Εἶπα, κανεῖς μὴ μ' ἀκλουθήσει· μόνος
Θὰ πάω, κι' ἂν θὰ γυρίσω, πάλι μόνος.
Μ' ἂν δὲν ξανάρθω πίσω, τ' ὄνομά μου
Σᾶς δίνω, κι' Ὀρφανοὺς Σᾶς λέω, γιὰ νᾶστε
Στὴ μοναξιά ποῦ θᾶρτει, ἀνταμωμένοι,
Σὰν τὰ παιδιὰ ποῦ ἐχάσανε πατέρα
Φτωχό, κι' ὥσὰ βραδιάσει, σμίγουν ὅλα
Τριγύρα ἀπ' τὴ φωτιά βουβά, κι' ὁ νοῦς τους
Καρφωμένος ἀκόμα στὴν ἀχνάδα
Τοῦ νεκροῦ τους, κυττάει καὶ μεγαλώνει
Βαθιά του, ὅ,τι τοὺς ἄφηκε: ἔν' ἀλέτρι,
Λίγες φοῦχτες σταριοῦ, δυὸ ξύλα ἀκόμα
Γιὰ τὴ γωνιά. Κι' ὁ πόνος τους, ἀγάλι-
Ἀγάλι, ξάφνου ὑψώνεται μπροστά τους,
Πιάνει τ' ἀλέτρι σὰ ζευγᾶς, τὸ στᾶρι
Σᾶμπως σποριᾶς τὸ συντηράει, καὶ λέει:
Ὅλη τὴ γῆ μ' αὐτὰ νὰ ὀργώσω θέλω,

Νὰ σπείρω ὅλο τὸν κόσμον ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
Νὰ φάει μὲ μᾶς φτωχολογιά, ποτέ της
Ποῦ δὲ γνώρισε μάνα, οὐδὲ πατέρα,
Φτάνει ἢ φωτιά νὰ κάψει λίγο ἀκόμα
Στὸ σπίτι, κι' ὁ νεκρὸς μας νὰ μὴ λείψει
Ποτὲ ἀπ' ἀνάμεσό μας.

Καὶ τὰ πλούτη

Τοῦ κόσμου, τὰ ὄπλα, οἱ δόξες, τὰ χρυσᾶ του
Παλάτια, ὅλα τοὺς φαίνονται παιχνίδι
Μπρὸς στ' ἀλέτρι, τὸ στᾶρι καὶ τῇ φλόγα,
Τοῦ ἁγίου νεκροῦ κληρονομιά, π' ἂν ἴσως
Ψωμὶ δὲ φτάνουν σήμερα νὰ δόσουν
Στὰ ὀρφανὰ του, στοῦ πόνου τους τὰ μάτια
Γιγαντώνονται, κι' αὔριο, λές, θὰ θρέψουν
Τὴν πεῖνα ἐνὸς λαοῦ.

Ὅμοια θὰ νᾶνε

Λίγο καιρὸ κ' ἢ ὀρφάνια Σας ἂν φύγω.
Μὰ ἡ μυστικὴ κληρονομιά π' ἀφίνω
Σὲ Σᾶς εἶν' ἄλλη, κι' ἄλλη στράτα ὁ νοῦς Σας,
Θὰ πάρει σύντομα, ἀπ' αὐτή· μ' ἀκοῦτε;

Α΄ ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, Σ' ἀκοῦμε. Ἐσὺ μᾶς τῶπες πάντα:
Τὸ μάτι, μεγαλώνει στὸ σκοτάδι,
Κ' ἡ ἀκοή, στὴ σιωπῇ. Καὶ Σὺ τὸ ξέρεις
Πῶς, ἄρχισε στὰ φρένα μας νὰ φέγγει
Ὁ πατρικὸς βυθὸς καὶ πῶς στ' αὐτί μας
Ἐπρωτομπῆκε ὁ λόγος Σου. Τὸ ξέρεις,
Κύριε, Σ' ἀκοῦμε κ' ἡ τραχιά ψυχὴ μας,
Ποῦ τὴ φροντίζεις χρόνια, ὡς ὁ τοξότης
Τοῦ τόξου τὴ νευρὴ, σὰν τὴν ἀλείβει

Βράδυ καὶ αὐγὴ μὲ λάδι, γιὰ νὰ ρίχνει
 Μακρὰ τὸ βέλος κι' ὡς τὸ χελιδόνι
 Ν' ἀντιλαλεῖ ἀπὸ τ' ἄγγιγμα, δονιέται
 Συθέμελα, τὰ χεῖλη Σου ὡς ἀνοιξεις.
 Μὰ τ' εἶνε τοῦτο, ποῦ μᾶς λές, πῶς μόνος·
 Θὰ πᾶς, κι' ἂν θὰ γυρίσεις πάλι μόνος,
 Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ μὴν ξανάρθεις· τί εἶνε;
 Ποιὸς εἶν' ἐδῶ ἀπὸ μᾶς, ποῦ τὴ ζωὴ του,
 Χωρὶς Ἑσέ, τὴ θέλει; Δὲν θ' ἀρθοῦμε
 Μαζί Σου, Κύριε, πάλι, ἀνηφορῶντας
 Τ' ἁγίου βουνοῦ τὰ πλάγια ὅλη τὴ νύχτα,
 Καθὼς τότε ποῦ Ἑσὺ μᾶς πρωτοπήρες,
 Κι' ἀλαφρὸς ἀνηφόριζες πρὸς τὰ ὕψη,
 Ἐνῶ ἐμεῖς τὴν καρδιά μας, μὲς στὰ στήθη,
 Σὰ βακχεμμένο τύμπανο, νὰ δένει
 Τὴ νιώθαμε κρυφά, τὴ γῇ μὲ τ' ἄστρα;
 Γύρα Σου πιά δὲν θ' ἄμαστε ὁλοένα,
 Καθὼς στίς μύριες μάχες, ποῦ ἡ πνοή Σου
 Σηκώνοντας ἐνάντια στοὺς τυράννους,
 Μὲ τὸ ρυθμὸ τίς ἐξετύλιγε ὅλες,
 Σ' ἁγίους πυρρίχιους, ἐνῶ Σὺ μονάχος
 Δίχως ἄρματα, μόνο μὲ τὸ βλέμμα,
 Ἦ μὲ τὸ χέρι, ἔδειχνες ποῦν' τὸ δίκιο
 Καὶ ποῦ εἶν' ἡ νίκη, Κύριε; Καὶ πῶς ἔτσι,
 Νὰ μᾶς ἀφίσεις συλλογιέσαι τώρα;

ΟΡΦΕΑΣ

Ποιὸς μίλησ' ἔτσι; Ἑσὺ; Κ' εἶνε δικά Σου
 Τὰ λόγια, ἀπ' τὴν καρδιά πού Σῶχω πλάσει;
 Ἐλα Σιωπή, ποῦ φανερώνεις ὅλη
 Τὴ δύναμη τοῦ νοῦ καὶ ξεσκεπάζεις

Τὰ πιὸ κρυφὰ μυστήρια στὴν καρδιά μας.
 Δῶρο τοῦ Ἑλέους, ποῦ βρίσκεται σὲ κάθε
 Τραχὺ καὶ πλέριο ἀγῶνα, ποῦ μαρτύρους
 Δὲν λαχταρεῖ, κατέβα καὶ σὲ τοῦτον·
 Καὶ Σὺ, ἀγριοπερίστερο τοῦ θάρρους
 Τοῦ μυστικοῦ, φανερωμένο μόνο
 Στὴν τέλεια πράξη, χτύπα τὸ φτερό Σου
 Στὸ μέτωπό του μιὰ στιγμή, ὅπως τόσες
 Φορὲς τοῦ τῶχαις ἄξαφνα δροσίσει!
 Ἔτσι λοιπόν, γιατί Σᾶς εἶπα μόνο
 Πῶς ὀρφανοὶ θὰ μέινετε, ἡ καρδιά Σας
 Ταράχτηκε, καὶ ξέχασε, ὅτι χρόνια
 Τῇ νουθετῷ; «Τοῦ χωρισμοῦ ὅποιος σκίσει
 Τὰ σκοτεινὰ πελάγη, ἔχοντας πάντα
 Στὸ νοῦ ἀβασίλευτο ἄστρο, τὴν Ἀγάπη,
 Δὲν θὰ νὰ σμίξει μόνο αὐτὸς μ' ἐκείνους
 Ὅπ' ὥχει χάσει, μὰ ἱερὸ γιοφύρι,
 Κι' ἄλλους θὰ σμίξει ἀνάμεσό τους, τόπους
 Μὲ τόπους, λαοὺς μὲ λαοὺς, ὀχτροὺς μὲ φίλους,
 Μὲ τὴ ζωὴ τὸ θάνατο, τοὺς αἰῶνες
 Μὲ τοὺς αἰῶνες»· καὶ Σὺ μόλις ποῦπες,
 Πῶς μὲς στὰ φρένα Σου φωτᾷ ὀλοένα
 Ὁ πατρικὸς βυθός, δειλιάζεις τώρα
 Στὸ χωρισμό;

Α΄ ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, τὸ ξέρω, σφάλλω.
 Τὶ τὸ πιστὸ σκυλλί, καλὰ γνωρίζει
 Ν' ἀγρυπνήσει τοῦ κυρίου του τὸν τάφο.
 Κι' ὅλα ἂν τὰ χάσω, ἐτοῦτο δὲν τὸ χάνω.
 Μὰ πῶς νὰ χάσω, Κύριε, τὴ φωνή Σου,

Π' ὡς τὴν ἀκούω, λέω πῶς τότε μόνο,
Τὸ παραπέτασμα τοῦ ναοῦ τραβιέται,
Στ' ἄδυτο νᾶμπω τῶν ἀδύτων; Πές μου,
Ὅλα ἂν τὰ χάσω, αὐτὸ πῶς νὰ τὸ χάσω;

ΟΡΦΕΑΣ

Ἀληθινὰ συρμένη εἶνε μπροστά σου
Βαριὰ κατάχνια, μήτε ποῦ ἢ φωνή μου,
Μπορεῖ μὲ μιᾶς νὰ τὴ διαλύσει. Ἐλᾶτε
Σιμότερα, ὄχι τὴ φωνή μου μόνο
Ν' ἀκοῦστε, μὰ τὸ χτύπο τῆς καρδιᾶς μου·
Ἐλᾶτε ἀκόμα πιὸ σιμά·

Κυττάχτε

Στὰ βάθη Σας καὶ πέστε μου: Θυμᾶστε,
Πῶς Σᾶς ἐδιάλεξα μαζὶ κ' ἓνα-ἓνα;

Μύριοι μ' ἀκλούθαιαν· τὸ γιατί, δὲν ξέραν
Κ' οἱ ἴδιοι, οὐδὲ τὸ ξέρουν. Ἀλλ' ὡς ὅταν,
Ἀρχίσει ξάφνου ὁ ἥλιος ν' ἀναλιώνει
Τὰ χιόνια στὰ βουνὰ καὶ στὰ ποτάμια
Τοὺς πάγους, τὰ νερὰ λευτερωμένα,
Κατρακυλᾶνε καταρράχτες, ὅμια,
Μόλις ἀκούστη ἡ λύρα κ' ἡ φωνή μου
Μὲς στοὺς λαοὺς, ὠρμῆσαν πίσωθὲ μου
Πλήθη πολλὰ, ὡς ποτάμια· κι' ὡς ἐτοῦτα
Στὴ θάλασσα ἂν ὀρμήσουν, δὲν μποροῦνε
Νὰ ξαναστρέψουν πίσω, ἢ νὰ σταθοῦνε,
Ὅμια κι' αὐτὰ ἀκλουθοῦσαν·

μὰ εἶταν κάπιοι

Στὰ πλήθη μέσα, ποῦ κανεῖς δὲν μπόρει
Γιατὶ ἐρχόνταν νὰ πεῖ. Τί μὲς στὸ ρέμμα

Τῶν ἄλλων, ἐφαντάζαν, σὰν οἱ βράχοι
Ποῦ τ' ἀντισκόβουν· κ' εἶταν μόνοι ἀπ' ὅλους,
Σιωπηλοί, σκοτεινοί, συλλογισμένοι,
Σὰ νὰ ρωτιῶνταν: Τί γυρεύει ἐτοῦτος
Νὰ κάμει; Εἶν' ἄνθρωπος, ἢ θεός; δαίμονας εἶνε;
Κι' ἀπ' ὅλους ἐφαινότανε σὰ νᾶταν
Στὴ συμπονιὰ πρωτόμαθοι, στὴ γνώμη
Τὴν καλὴ σὰν κρυφὰ ν' ἀντιστεκόνταν
Μὲ τράχηλα σταλόν, ἐνῶ στὸ Νόμο
Ποῦ προβοδοῦσε ἡ Λύρα κι' ὁ Χορός μου,
Μύριες θερίζονταν ζωές. Καὶ τοῦτοι,
Σὰ νὰ μεθοῦσαν ἀπὸ τὸ αἷμα μόνο,
Ποῦ πλημμύραε παντοῦ, πῶς πλημμυρίζει
Τὴν ἀνοιξὴ τὴ γῆν ἢ παπαροῦνα,
Στὴ μάχῃ πρῶτοι ἐχύνονταν, νὰ νιώσουν
Τὴ μυρουδιά του, πλούσια ποῦ σκορπιῶταν
Τριγύρα τους, κι' ἀλόγιαστα, νὰ πάρουν
Ἀπ' τὸν ἀγῶνα μιὰ πληγὴ, σὰ δῶρο,
Νὰ ξαλαφρώσει τὸ δικό τους.

Τάχα

γιὰ ποιὸς μιλῶ;

Β' ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, γιὰ μᾶς. Κι' ἂν εἶνε
Ἡ θέλησή Σου, ἄφισ' ἐμένα τώρα
Νὰ ξακλουθῇσω.

ΟΡΦΕΑΣ

Λέγε· εἶν' ἡ ψυχὴ Σου,
Ψυχὴ μου.

Καὶ μιὰ μέρα, π' ὁ ἀγῶνας
 Ὅ αἵματερός σ' ἂν νὰ ξεχάσῃ, κι' ὅλα,
 Γῆ κι' οὐρανὸς καὶ πέλαγα, καὶ γύρω
 Τὰ βουνὰ σ' ἂν τ' ἀγριόκρινα γαλάζια,
 Ἀνασαίναν στὸν ὄρθρο ἀναπαμμένα—
 Καὶ Σὺ ἔχες τραβηχτεῖ στὴ μυστική Σου
 Σπηλιά, τοὺς καθαρμούς γιὰ νὰ ὀργιάσεις
 Τῶν Θεῶν καὶ τῆς ψυχῆς Σου—ἀνταμωμένοι
 Κρυφά, βαδίσουμε μαζί, ὥς βαδίζουν
 Στὰ νύχια ἀλαφοκυνηγοὶ στὸ δάσο
 Τὸ σύθαμπο, μονάχο νὰ σὲ βροῦμε,
 Καὶ δολερά, μὲ μιᾶς, σ' ἂν οἱ Τιτᾶνες,
 Ποῦ μὲ πηλὸ τὰ πρόσωπα ἀλειμμένοι,
 Νὰ σπαράξουνε ὠρμῆσαν τὸ Ζαγρέα,
 Γιὰ νὰ λυθοῦν τὰ μάγια του, ποῦ δέναν
 Καὶ τὰ θεριά στὸ θῶρι του, παρόμοια
 Νὰ Σὲ σπαράξουμε καὶ μεῖς, νὰ πέσουν
 Τὰ δεσμὰ τῆς γητειᾶς Σου καὶ νὰ μείνει
 Στὰ χέρια μας ἡ δύναμη, π' ἀκέρια
 Μὲ τὸ Χορό, τῇ Λύρα καὶ τὸ Λόγο,
 Ἀπ' τοὺς λαοὺς μᾶς ἔκλεβες.

Καὶ ξάφνου,
 Ἐκεῖ ποῦ ψάχναμε μ' αὐτὶ ἀσκημένο,
 Ἀφουκραστήκαμε ἀναπνιὰν ἀνθρώπου,
 Ποῦ τοῦ ἀνεβοκατέβαζε τὰ στέρνα,
 Ὑπνος πρωῒνός. Κι' ἀργά, σιμώσαμε ὅλοι.
 Καὶ νά, ἐκοιμώσουν ἥσυχά, ὥς κοιμᾶται,
 Μπρὸς στὴ σπηλιά του, ἓνα ξανθὸ λιοντάρι.
 Κ' ἴδια ὥς αὐτό, ξαρμάτωτος κοιτώσουν,
 Μὲ μοναχὰ τὴ χαίτη Σου, καὶ μόνο

Τὸν πλοῦτο τοῦ ἁγίου ἀνασασμοῦ. Καὶ μήτε
Δόρυ στὸ πλάϊ σου, μηδ' ἡ Λύρα· μόνο,
Στὸ χέρι Σου εἶδαμε, κατάπληχτοι ὅλοι,
Πιθωμένο στὸ στήθος Σου, νὰ σφίγγεις
Ἐνα ἑκατόφυλλο μεγάλο ρόδο,
Π' ὡς ἀνάπνεες, ἀνάπνεε λές, μαζί Σου.

Κύριε, λιγάκι νὰ σταθῶ. Τί κύττα,
Τὸ ἥπιο δάκρυ ἀνάβρυσσε στὰ μάτια
Τῶν ἀδερφῶν μου· ἡ μνήμη τους ζεστάθη·
Καὶ τοῦ πρώτου τὰ χεῖλη, σιγοτρέμουν
Νὰ πάρουνε τὸ λόγο ἀπ' τὰ δικά μου.
Σωστό εἶνε, Κύριε, νὰ μιλήσει πάλι.

ΟΡΦΕΑΣ

Μιά εἶν' ἡ ψυχὴ καὶ μιὰ ἡ καρδιά· ἅς μιλήσει.

Α' ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κύριε, εἶν' ἀλήθεια, πῶς μοῦ τρέμει τώρα
Τὸ χεῖλι κ' ἡ καρδιά μου μέσα τρέμει·
Γιατί, τὸ ξέρεις· κι' ὅμως θὰ μιλήσω.

Ἔτσι, λοιπόν, σκυμμένοι, βλέπαμε ὅλοι
Τὸν ὕπνο Σου, κι' αὐτὸ τὸ μέγα Ρόδο,
Ὅπ' ἀνεβοκατέβαινε στήν πνοή Σου·
Καὶ κάποιος ἀπὸ μᾶς, χωρὶς καθόλου
Νὰ φυλαχτεῖ μήπως ξυπνήσεις, εἶπε:
«Ἀνάξιο γι' ἄντρες εἶνε, νὰ ριχτοῦμε
Σ' ἓνα παιδί ὡς ἐτοῦτο, μὲς στὸν ὕπνο·
Ἄς πιάσουμε καλύτερα τ' ἀλάφι

Ζωντανό». Καὶ γυρνῶντας πρὸς ἐμένα
«Κέντα τον, μ' οὔπε, λίγο μὲ τὸ δόρυ
Γιὰ νὰ ξυπνήσει, γιατί ἀλήθεια μοιάζει
Ὁ ὕπνος του, ἀδέρφι νᾶνε τοῦ θανάτου·
Κέντα τον λίγο». Κ' ἔτσι, ὅπως ἐπῆρα
Τυφλὰ τὴ διαταγή, μὲς στὸ πλευρό Σου
Τὸ δόρυ μου ἔσπρωξα ἀλαφρά· κι' ἀμέσως
Λίγο πορφύρισε ὁ χιτῶνας. Τότε
Τὰ μάτια ἀνύποπτα ἀνοιξες μεγάλα,
Καὶ μ' ἀλαφρὸ ἀναστέναγμα σηκώθης
Στὴν κοίτη καθιστός, κι' ὅπως μᾶς εἶδες·
«Τί, εἶπες, εἶνε, παιδιά; Πόσο κοιμῶμουν
Βαθιά, μὲς στοῦ Διονύσου τὴν ἀγκάλη!
Καὶ τί εἶταν ξάφνου ἐτοῦτος στὸ πλευρό μου
Ὁ γλυκὸς πόνος, ποῦ μὲ πῆγε ἀκόμα
Σιμότερα, θαρρῶ, πρὸς τὴν ψυχὴ μου,
Γιὰ νὰ ξυπνήσω βλέποντάς τη ; Τί εἶνε ;»

Ἦτο' εἶπες· κι' ὡς κατάλαβες τὸ γαῖμα
Ποῦ λιγοστὸν ἐγλίστρεα στὸ πλευρό Σου·
«Παιδιά, γιατί, μᾶς ρώτησες, ἐτοῦτο» ;
Κι' ὅπως κράταες τὸ ρόδο, στὸ πλευρό Σου
Τὸ πίθωσες σφιχτὰ καὶ μὲ τὸ νέμμα
Τριγύρα Σου μᾶς κάλεσες· «ἐλᾶτε,
Σὰ νᾶλεες, μὴ δειλιάζετε, καθῆστε».
Κ' ἐμεῖς, στὸ νέμμα αὐτὸ καθίσαμε ὅλοι
Τριγύρα Σου κι' οὐδ' ἓνας μας τὸ στόμα
Γιὰ νὰ μιλήσει ἐσάλεψε· μὰ πλέρια
Σιγὴ ἀκολούθησε πολλιώρα, ὥσότου
Ἀπ' τοῦ Παγγαίου τὴν κορυφὴν αἰφνίδια
Ἐφάνη ὁ ἥλιος καὶ τὸ ματωμένο
Ρόδο ἀνασκώνοντας μπροστά του, ἄρχισες ἔτσι :

«Δικό Σου τὸ αἷμα εἶν' Ἥλιε, καὶ δικό Σου
Εἶνε τὸ Ρόδο, καὶ δικός Σου εἶμ' ὅλος,
Καὶ δικοί Σου εἶνε τοῦτοι, τὴ ζωὴ μου
Ποῦ ἂν ἦρταν γιὰ νὰ πάρουνε, τοὺς σμίγει
Τὶς καρδιές τους σὲ μιὰ ἢ ἀνατολή Σου
Μὲ τὴ δική μου, ἀπὸ τὴν ὥρα τούτη.
Ὁ τέλειος πιά χρησμός εἶνε μπροστά Σου,
Ἀπόλλων!

Τῶν Θεῶν ἡ Μάννα, ἡ Νύχτα
Μὲ τὸ χέρι μου στὸ στέλνει,
Κορφὴ τοῦ ἀνασασμοῦ, τὸ τέλειο Ρόδο.
Γιὰ νὰ τὸ ὑψώσω ὀμπρὸς στὰ βλέφαρά Σου,
Ἀγνάντια ἀπ' τὴ χρυσῇν εἰδή Σου, κάτου
Ἀπ' τὰ δροσανοιγμένα Σου ρουθούνια,
Πόσο ἐπόνεσα μ' ὅλους μου τοὺς πόνους.
Ἡ λεῦκα ἡ ὁ κυπάρισσος, κλεισμένα
Σὲ φαράγγι, ζητῶντας νὰ Σὲ ἰδοῦνε
Δὲν πῆγαν σὲ τόσο ὕψος,
Ὅσο ἐγὼ γιὰ τοῦτο,
Ποῦ ὥσὰ δροσοκομμένος βόστρυχός Σου
Μιάζει χυμένο στὸ ἴδιο Σου χρυσάφι.

Μόνο, τ' ἅγιο Μυστήριό δός μου τώρα
Νὰ φανερώσω καὶ σὲ τούτους, ὅπως
Μοῦ τὸ φανέρωσες βαθιὰ καὶ μένα
Στὸν ὕπνο καὶ στὸν ξύπνο μου, στὴ μάχη
Καὶ στὴν εἰρήνη, στὴ φιλιὰ ἢ στὴν ἔχτρα,
Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο· αὐτὸ δός μου». Ἔτσι ὕμνησες, καὶ μεῖς ὁλόγουρά Σου
Στὰ δόρατα ἀκουμπῶντας καὶ στὸν Ἥλιο
Μπροστὰ σκυμμένοι, ἀκούαμε, κ' ἡ καρδιά μας
Στὸν ὕμνο ἐχόρευ' ὅλη ἀκούγοντάς Σε·

Καὶ πῶς δὲν ἐθυμούμαστε τὸ λόγο
Ποῦ γιὰ νὰ Σ' εὕρουμε ἤρταμε, ἀλλὰ μ' ὅλη
Τὴν ἀκοὴν ὀρθάνοιχτη, ἡ ψυχὴ μας
Τὸ μυστήριον τοῦ Ρόδου καρτεροῦσε
Νὰ τῆς ξηγήσεις, κ' εἴχαμε ἓνα κύκλο
Γύρα Σου κάμει ἀσάλευτο, ὥς τὴν ὥρα
Ποῦ κυττῶντας μας, ἀνοιξες τὸ στόμα.

ΟΡΦΕΑΣ

Καὶ τώρα πάλι ἐγὼ θὰ νὰ τ' ἀνοιξῶ,
Τὶ ἄλλος κανεῖς, τὸ ξέρετε, δὲν πρέπει
Τοῦ Μυστήριου τὰ λόγια νὰ τὰ γκίξει
Στὰ χεῖλη του, ὅσο ζῶ. Ἐγὼ καὶ πάλι
Στερνὴ φορὰ βαθιά Σας θὰ ξυπνήσω,
Πρὶν χωριστῶ ἀπὸ Σᾶς, τὴν τέλεια Μνήμη.

Ἦλιε, ἀπὸ Σένα ἐγύρεψα βοήθεια
Ἔτσι ξανάρχισα—ὅμως πίσωθὲ Σου
Κι' ἂν τηνε σκέπει ἀκέρια γιὰ τοὺς ἄλλους
Τὸ φῶς Σου, ἐγὼ τὴ Μάνα Σου τὴ βλέπω,
Νὰ Σ' ἀγκαλιάζει Ἐσέ, τὴν ἅγια Νύχτα·
Καὶ πῶς ποτὲ μπορεῖ κανεῖς νὰ ξέρει
Τὸ γιό, ἂν τὴ μάνα πρῶτα δὲν γνωρίσει;
Τὶ κ' ἐγὼ γιός της εἶμαι· κι' ἀπὸ βρέφος
Ὅρφανός, κ' ἐγὼ πιάστηκα στὴ ρῶγα
Τῆς συμπονιαῆς της, κάτου ἀπὸ τὸ μαῦρο
Τὸν πέπλο της ποῦ μ' ἔκλειε, κι' ὡς κρατοῦσα
Τὸ ἅγιο βυζί, σκιρτοῦσα ὡς τὸ κατσίκι
Στὸ θεῖο σκοτάδι· κι' ἐγὼ γιός της εἶμαι.
Ἦλιε ἀπὸ σένα ἐγύρεψα βοήθεια,
Τὶ εἶς' ἀδερφός μου κ' εἶμ' ἐγὼ δικός Σου,

Τὶ πρῶτα Σὺ γεννήθης ἀπὸ μένα,
Μὰ ἀνθρωπομίμητοι εἶνε, εἶνε ὅσο καὶ νᾶνε,
Μεγάλοι οἱ δρόμοι Σου, τρανὲ ἀδερφέ μου·
Μὰ πῶς ποτὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρει
Τὸ γιό, ἂν τὴ Μάνα πρῶτα δὲν γνωρίσει;

ὦ Μάνα Νύχτα, ὦ μυστική, ὦ μεγάλη,
Κι' ἂν τῶρα εἶσαι κρυμμένη, ἀπὸ τὴ λάμψη
Τοῦ γιοῦ Σου, σὰ μιὰ χήρα ποῦ τὴ φτάνει
Ν' ἀκούει τοὺς ἄθλους τοῦ παιδιοῦ της, κ' εἶνε
Μακρὰ ἀπ' αὐτὸ στὰ πένθη της ντυμένη,
Μὰ εὐφρόσυνο εἶν' τὸ πένθος της, γιατί ὅλη
Κρυφὰ ἀγρυπνάει σιτοὺς ἄθλους του, ὦ Μητέρα
Νύχτα, ποῦ μέσα κι' ἀπ' τὸ φῶς, Σὲ βλέπω
Πιὸ καθαρά· ὦ θεμέλιο τοῦ προφήτη,
Ποῦ δὲν ποιμαίνει διόλου μὲ τὰ μάτια
Τοὺς στοχασμούς του, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά του,
Σᾶμπως λάγιο σγουρόμαλλο κοπάδι,
Ποῦ τὶς πηγές του βρίσκει στὰ σκοτάδια
Καὶ πίνει ἀχόρταγα ἀπ' τὸ ρέμμα, ὦ Μάννα,
Δός μου καὶ Σὺ, τὴ δύναμη νὰ μπάσω
Σὲ τούτων τὶς ψυχές ποῦ δὲν Σὲ ξέρουν,
Τὸ Μυστήριον τοῦ Ρόδου, φέρνοντάς τους,
Σκαλι-σκαλί, ἀπ' τὴ βάση του, ὡς τὴν ἅγια
Κορφή, ποῦ πιά καὶ Σὺ δὲν φαίνεσαι ἴδια,
Σκοτεινὴ, θλιβερὴ, μαυροντυμένη,
Παρὰ χλωμὴ, βουβή, καὶ λευκοφόρα,
Τὶ ἀπ' τοῦ βυθοῦ τοῦ πατρικοῦ τὰ μαῦρα
Κι' ἀξειδιάλυτα πλούτη, βλέπεις πάντα
Ἐκεῖ πάνω, χορεύοντας ἀγάλη
Ἀγάλη πάνω ἀπ' τῆς μουγγῆς ἀβύσου
Τὰ πλάτη, σάμπως γλάρος νὰ προβαίνει

Ὁ Ἀρματωμένος Ἑρωτας, καὶ πάντα
Τὸν καρτερεῖς. Καὶ φτάνει τοῦ φτεροῦ του
Τὸ διάβα ἀπανωθὲ Σου, γιὰ ν' ἀνθίσουν
Καινούριοι κόσμοι μέσα Σου καινούρια
Λολούδια, μύρια θάμματα καινούρια!

Μὰ ἐμεῖς, ἐδῶ ἴμαστέ σιτὴ γῆ· κι' ὦ Μάννα,
Πολλὰ ἔνε τὰ σκαλιὰ ὥς ποῦ ν' ἀνεβοῦμε
Στὴν ἅγια κορυφή, ποῦ ὅλα τὰ σμίγει
Σὲ μιὰ πνοή. Κι' ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἄδην
Τὸ πρῶτο τὸ σκαλί· καὶ τὸ πιὸ πάνω
Ἡ ἅγια τὸ χτίζει Δήμητρα. Γιατ' ὅπως
Ὅλοι στὸν Ἄδην ἐμπρὸς οἱ ἀνθρώποι εἶν' ὅμοιοι,
Ὅμοια εἶν' ἴδιοι κι' ἀγνάντια ἀπὸ τὸ Στάχυν
Τὸ Μυστικό, ποῦ ἡ Ἑλευσίνα ὑψώνει.
Καὶ σ' ὅλους πλάϊ ἡ Περσεφόνη, τὸ ἴδιο
Ξάγρυπνη γιὰ ὅλους, τὴν ψυχὴ χωρίζει
Σὰν τὸ μωρὸ ἀπ' τὴ μήτρα, ἀπ' τὸ κορμὶ τους.
Μὰ ποιὸς αὐτός, ποῦ δίπλα ἀπὸ τὴν Κόρη,
Πρὶν κι' ἀπ' τὸ θάνατο, κι' ὀλοένα ἀπάνω
Κι' ἀπὸ τὸ θάνατο, βοηθάει τὸ σῶμα,
Καὶ τὴν ψυχὴ βοηθάει, ἀνταμωμένα,
Μέσα ἀπ' τὸν πόνο, πέρα ἀπὸ τὸν πόνο,
Ν' ἀνεβαίνουν χορεύοντας τὰ πλάγια
Τοῦ βουνοῦ, τὰ πολλὰ ποῦ γίνοντ' Ἕνα;
Ποιὸς ἀπ' τὰ βάθη τοῦ Ἄδην, μὲ τὴν πνοή του,
Χορεύει τίς ψυχές, σὰ μύρια φύλλα
Γύρα ἀπὸ δρῦ ξερό, νὰ σαρκωθοῦνε
Σὲ νέες γεννιές, καὶ ποιὸς σὲ τοῦτες μπάζει
Τὴν ἅγια ὁρμὴ τ' ἀνήφορου; Ποιὸς ἄλλος
Πλούτωνά—Διόνυσε ἀπὸ Σέ, ἀπ' τὰ βάθη
Τὰ σκοτεινὰ τῆς γῆς, σὰν ἀνεβάσεις

Θεία μαρτυρία τῆς δυνάμεώς Σου, τὸ ἅγιο
 Τὸ κλῆμα, ποῦ ὡς βυζαίνει τὰ σκοτάδια
 Τῆς γῆς καὶ πίνει ἀπ' τὰ οὐράνια δρόσο,
 Συνταιριάζει στὶς φλέβες του τὸ σκότος
 Μὲ τὸ φῶς, σ' αἷμα πύρινο, δοσμένο
 Τὴν ἅγια Μέθη νὰ κερνᾷ, ἀπ' τὸ χέρι
 Τῶν θείων Μουσῶν, ποῦ ἡ καθεμιὰ της στέκει
 Κάθε σκαλί, γιὰ ν' ἀνεβεῖ μαζί Σου
 Στὴν κορυφή, κι' ἀλλάζει τ' ὄνομά της,
 Καθὼς ἀλλάζει τὸ δικό Σου; Κ' ἔτσι,
 Ἀπὸ μέθη σὲ μέθη, ὁ λογισμός μας,
 Κ' οἱ αἰσθήσεις, καὶ τὸ θάρρος μας, κ' ἡ πνοή μας,
 Κι' ἀπὸ τὸν ἕνα Διόνυσο στὸν ἄλλο,
 Ξάφνου ἀνεβαίνουμε, ὡς ποῦ πιά δὲ φτάνει
 Τ' ἅγιο κρασί, τὶ ἀνοίγεται στὸ νοῦ μας
 Ἡ ἀνάπνια, ποῦ ὅλα πιά τὰ σμίγει σ' ἕνα,
 Ψυχὴ καὶ σῶμα, αἷμα καὶ πνέμμα, ἐχθρότη
 Κι' ἀγάπη, λαοὺς μὲ λαοὺς, τόπους μὲ τόπους,
 Μὲ τὴ ζωὴ τὸ θάνατο, τοὺς αἰῶνες
 Μὲ τοὺς αἰῶνες. Κ' εἶνε τούτη ἡ ὥρα
 Τοῦ ρόδου τοῦ ἐκατόφυλλου βαθιά μας,
 Ποῦ αἷμα καὶ πνέμμα καὶ ψυχὴ καὶ σάρκα,
 Καὶ λυτρωμὸς ἀπέραντος, μᾶς μπάζει
 Στὸν κύκλο, ὅπου κ' ἡ πίστις περισσεύει.
 Γιατ' εἶνε πίστις ἡ ἴδια ζωὴ, στὴ μέση
 Τῆς καρδιᾶς μας, γιὰ πάντα ἀναστημένη!

Ἔτσ' εἶπα· καὶ βοηθοῦσεν ὁ παλμός μου
 Καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σκίρτημα τὸ Λόγο.
 Καὶ Σεῖς, ὡς Σᾶς ἐκύτταξα, εἶχατ' ὅλου
 Τὴν ὄψη καὶ τὸν τρόπο Σας ἀλλάξει
 Καθὼς καὶ τώρα. Κ' ἕνας, εἶχε γύρει,

Πῶς γέρνει ὁ δισκοβόλος τὸ κορμί του
Σὰν φεύγει ὁ δίσκος, ὅλος ν' ἀκλουθήσει,
Νοῦς καὶ κορμὶ τὸ νόημα· κι' ἄλλος εἶχε
Στὴ γῇ ἀπλωθεῖ, ὡς νὰ βύθιζε τὰ μάτια,
Τὶς ρίζες νᾶβρει τοῦ Ἄδη· κ' εἶχε ὁ τρίτος
Στὴν ὄψη του μιὰ φλόγα, ὡς νὰ συγκράτει
Μ' ἀγῶνα, τὴν ὀρμὴ νὰ ξεκινήσει
Πρὸς τὴν κορφή· κι' ὁ τέταρτος κρατοῦσε
Κλειστὰ τὰ μάτια, ὡς νᾶρχιζε ἀπὸ τώρα
Ν' ἀνασαίνει τὸ Ρόδο, κ' ἡ ψυχὴ του
Σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μέσα του λυνόνταν.
Κι' ὅλων μαζὶ μιὰ ζέστη Σᾶς περνοῦσε
Τὶς φλέβες μυστικιά, ποὺ σταματοῦσε
Τὴν ἀναπνιά Σας στὰ ρουθούνια, κάποιον
Ποῦ τ' ἀνοίγαν πλατιά κ' εἶχαν κλεισμένα
Τὰ χεῖλη τους σφιχτά· καὶ ξάφνου ἔκεῖνε
Ποὺ ὡς δισκοβόλος ἔγερνε νὰ πάρει
Τὸ νόημα, τὸ κεφάλι του τανυῶντας
Πρὸς τὰ πίσω, ὡς νὰ τίναζε ἓνα βάρος
Τρανό, μοῦ φώναξε ἔτσι: «Ὁρφέα, δόσε
Τὸ Ρόδο καὶ σ' ἐμᾶς καὶ δόστο σ' ὅλους,
Τὶ εἶν' ἡ ζωὴ πικρὴ ἀπ' τὴν ὥρα τούτη
Π' ὁ ἀνασασμός του ἐδιάβη ἀπὸ μπροστά μας
Καὶ δὲν ἀπλώθη στὴ γῆν ὅλη. Δόστο
Τὸ Ρόδο στοὺς λαούς, Ὁρφέα. Τὶ ἅγιος
Εἶνε ὁ ἀγῶνας τοῦ ψωμιοῦ καὶ εἶν' ἅγιος
Ὁ ἀγῶνας τοῦ κρασιοῦ, ποῦ ὡς λιγοστεύουν
Τὰ θάρρη τῆς ψυχῆς, τὴ σπρώχνει πάλι
Στοὺς ζωντανούς ἀνήφορους. Μὰ τώρα,
Δὸς τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ Ρόδο, Ὁρφέα,
Στοὺς λαούς, γιὰ νὰ κινήσουνε ὅλοι ἀντάμα
Πρὸς τὴν κορφή, ποῦ ὅλα τὰ σμίγει σ' ἓνα,

Ψυχὴ καὶ σῶμα, αἷμα καὶ πνέμμα, ἐχθρότη
Μ' ἀγάπη, τόπους μ' ἄλλους τόπους, τ' ἄστρα
Μὲ τ' ἄστρα, ζωὴ μὲ θάνατο, τοὺς αἰῶνες
Μὲ τοὺς αἰῶνες. Δὸς στοὺς λαοὺς τὸ Ρόδο, Ορφέα!»

Ἔτσι εἶπε αὐτός· καὶ μένανε ἡ καρδιά μου
Μῶτρεμε πιά, καὶ μῶτρεμε τὸ χέρι,
Τέτοια φωνὴ ἀνεπάντεχη ν' ἀκούσω·
Κ' ἔτσι γλωμός, τὸ ματωμένο Ρόδο,
Τὸ σήκωσα στὸ χέρι μου, ρωτῶντας:

«Καὶ ποῦ, παιδιά, τὸ Ρόδο θέτε πρῶτα
Νὰ τὸ φυτέψουμε στὴ γῆ, ποῦ θέτε;»

Κ' ἄργειε ἡ ἀπόκριση ν' ἀρθεῖ· μὰ αἰφνίδια,
Αὐτὸς ποῦχε τὰ βλέφαρα κλεισμένα,
Ἀνοίγοντάς τα, μὲ φωνὴ ποῦ ἐρχόνταν
Ἀπ' ἄλλο κόσμος, κι' ὅμως κύλησε ὅμια
Μὲ μιὰ βροντὴ, ἀποκρίθη: «Στὴν Ἑλλάδα».
Καὶ τὰ γκρεμά, οἱ πλαγιές, τὰ κορφοβούνια,
Σὰ στήθη ποῦ ἀνασαίνοντας πλαταίνουν,
Θαρρέψαμε ἀντηχῆσαν: «Στὴν Ἑλλάδα».

Καὶ τότε πιά, μᾶς τύλιξε ὁ Παιᾶνας,
Μᾶς γέμισε ὁ Παιᾶνας, μᾶς ἐπῆρε
Στὰ διάπλατά του τὰ φτερά ὁ Παιᾶνας.

«Τὸ ρόδο, ὅλοι τὸ ρόδο στὴν Ἑλλάδα»,

Φωνάξαμε κι' ὠρμήσαμε· κ' ὦ, πόσοι
Μᾶς ἔχουν σμίξει ἀπὸ τότε ἀγῶνες!
Τὶ νὰ τοὺς λέω;

Κι' ἂν δὲν τοὺς πεῖς, πιὸ λίγο
 Θα λάμπουνε γιὰ τοῦτο, μὲς στοὺς αἰῶνες
 Καὶ στὴν καρδιά μας, Κύριε; Ἔτσι, ἀλήθεια
 Φωνάξαμε, κι' ὠρμήσαμε· καὶ πίσω
 Ἀπ' τὴν ὁρμή μας, ἀκλουθοῦσαν πλήθη
 Ποῦ ἐσπάζανε μὲ μιᾶς τὶς ἀλυσσίδες,
 Ποῦ οἱ τύραννοι παντοῦ τοὺς εἶχαν βάλει
 Στὴν ψυχὴ καὶ στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια,
 Καὶ τώρα μὲ τῆς Λύρας Σου τὸ Νόμο,
 Χορευτικὰ ἀρχινοῦσαν νὰ σαλεύουν
 Μὲ τὸ Ρυθμό. Καὶ Σοῦφερναν μπροστά Σου
 Μὲ τὰ χέρια δετὰ τοὺς βασιλιάδες,
 Καὶ Σὺ τὰ χέρια λύνοντάς τους, μ' ἓνα
 Χαμόγελο τοὺς ἔλεγες : «Σηκῶστε
 Στὸν οὐρανὸ τὰ μάτια καὶ κυττάχτε·
 Κάθ' ἀστέρι φωτᾷ κι' ἀπῶνα κόσμο·
 Νά, κόσμοι γιὰ κατάκτηση». Κ' ἐκεῖνοι
 Μικροὶ στὴ Νύχτα ἐμπρὸς καὶ στὸ δικό Σου
 Τὸ Λόγο, ζαλισμένοι ἀπὸ τὴν ἄπλα
 Τῆς λευτεριᾶς Σου, ἐσκύβαν τὸ κεφάλι.
 Κ' ἔλεες στὰ πλήθη γύρω : «Φυλαχτῆτε
 Ἀπὸ τοῦ πλούσιου τὸ τραπέζι· τί ἄλλο
 Πλατὺν τραπέζι ἀπὸ τῆς γῆς, δὲν εἶνε.
 Καὶ μὴ χωρίστε ἀπὸ τὴ γῆ, θαρρῶντας
 Ψηλότερα ἀπὸ τούτη νὰ καθίστε,
 Σὲ θρόνο δόξας ψεύτικης, τὸ θρόνο
 Τῆς γῆς σὰν ἔχετε ὅλο· ἀλλ' ὅ,τι βγαίνει
 Ἀπὸ τὴ γῆ, στυλῶστε το, εἴτ' ἀμπέλι,
 Εἴτε δεντρί· κι' ἂν γέρνει, δόσετέ του
 Καὶ τὸ ἴδιο Σας ραβδὶ νὰ τὸ στεριώσει,

Τὸ ἴδιο Σας δόρυ. Ἔτσι ποῦ μιὰ μέρα,
Ὁ Ὅρθιος Σκοπὸς νὰ λάμψει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Τῆς γῆς, καὶ ἀπέραντου βασιλείου σκῆπτρο,
Τὸ Ρόδο νᾶχει, κάθε λαός, στὸ χέρι!»

Ἔτσι ἔλεες· καὶ τὰ πλήθη, Σὲ κυττάζαν,
Καθὼς κυττάζει ἀμάλαγη παρθένα
Τὸν τέλειον ἄντρα, π' ἄξαφνα μπροστά της
Ἐστάθη σὰν κολώνα, κ' ἡ καρδιά της
Τῇ σπρώχνει στὸ πλευρό του ν' ἀκουμπήσει,
Γιατὶ δὲν ἔχει ξεδιαλύνει ἀκόμα
Βαθιά της, τί τῆς εἶνε, ἂν ἀδερφός της,
Ἄν μάννα, ἢ ἂν πατέρας, ἢ ἂν κρυμμένος
Κάποιος θεός. Παρόμοια καὶ τὰ πλήθη
Γιὰ Σέ.

Ἄλλ' ὥς ὁ Λόγος Σου ξαπλώθη
Στὴν Ἑλλάδα, κ' ἐσπᾶσαν οἱ ἄλυσσίδες
Ποῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν εἶχαν περιδέσει,
Κι' ἀνάσαινε ὅλη, ὥς ἀνασαίνουν κάθε
Πρωτὶ τὰ γαλάζια βουνοπέλαγιά της,
Ἀπ' τὸ Παγγαῖο ὅσοι εἶχαμε κινήσει,
Τώρα γοργὰ τὰ πλάγια ἀνηφορῶντας
Τοῦ Παρνασσοῦ, μιὰ αὐγὴν ἐμπήκαμε ὅλοι
Στὸν ἅγιο τόπο, ποῦχε ἡ Γῆ Μαντεῖο
Πανάρχαιο, στοὺς Δελφούς, τοῦ κόσμου ἀφάλι.
Καὶ τότε ἐκεῖ, τὰ σκορπισμένα μέλη
Καλῶντας τῆς Ἑλλάδας πρῶτα, ὥς ν' ἄρθουν
Σιγὰ-σιγὰ τὰ μέλη ὅλου τοῦ κόσμου
Τὸ πάγκοσμο στὴ γῇ νὰ δέσουν Ρόδο,
Στὸ ἄγνό του τὸ παράδειγμα, Δωρίδα,
Ἰωνία, Φωκίδα, Βοιωτία, Λοκρίδα,
Τὴν Ἀρκαδία, τὴν Ἀργολίδα, ὅλες

Τὶς χώριες τῆς φυλῆς, φωνάζοντάς τις
 Μαζί, καθὼς ὁ Ἀπόλλωνας τὶς Μοῦσες,
 Τὸ χορὸ τοὺς ἀρχίνισες νὰ σέρνεις
 Σεμνό, στὸν Ὁρθιο τὸ Σκοπὸ δεμένο,
 Μὲ γυμνὸ τὸν Ἀπόλλωνα μπροστά τους,
 Καὶ Πύθια, Ὀλύμπια, Ἰσθμια, Νέμεα, στίβοι
 Τῆς νέας ἐλεύτερης γεννιάς, ἀχοῦσαν:
 «Ὅχι γιὰ πλούτη, ὄχι γιὰ μάταιη δόξα
 Δικὴ μας, μὰ γιὰ λίγη μόνο δάφνη,
 Δικὴ Σου δόξα Ἀπόλλωνα, γιὰ λίγο
 Μονάχα ἀγρίλι, τὴ δικὴ Σου δόξα
 Μητέρα Γῆ, ἀγωνιόμαστε». Κι' ἀγάλι
 Ἀγάλι, ἀρχίνα ὁ Νόμος στὶς καρδιές τους
 Νὰ μπαίνει, καὶ στὰ φρένα τοὺς ν' ἀστράφτει
 Τὸ φέγγος τοῦ Ἀθλοῦ τοῦ στερονοῦ, ὅπου ὅλοι,
 Φυλὲς καὶ λαοί, γιὰ μιὰ κορφὴ ἀνεβαίνουν,
 Καὶ ὁ ἀθλητὴς, σκαλί'νε τοῦ Ἱερέα,
 Κι' ὁ Ἱερέας τ' ἀγνοῦ Προφήτη, ποῦ ὅλος,
 Κορμὶ καὶ νοῦς, σὰν κρούσταλλο διαφέγγει
 Ἀπ' τὸ φῶς τῆς αἰώνιας Μαντοσύνης,
 Ποῦνε ἡ πάγκοσμη Ἀλήθεια, κ' εἶνε ἡ πλέρια
 Τῶν Μυστηρίων Χαρά, καὶ τὸ ἅγιον Ἐνα
 Τὸ ἀστείρευτο.

ΟΡΦΕΑΣ

ὦ, πολὺ μεγάλη γλύκα
 Τῆς θύμησης, πῶς μέσα μου βαραίνεις
 Τὴν ὥρα τούτη, κι' ὥς πληγὴ ποῦ μόλις
 Ἀνοίχτη κ' ἔμιαζε πῶς εἶνε ἡ βρύση
 Τῆς ἴδιας μου καρδιάς, τώρα π' ἀρχίζει
 Καθὼς μιλάς, νὰ κρυνώνει, μοῦ γεμίζει

Πόνο κρυφὸ τὰ φρένα μου κι' ὥς μέσα
Στὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

Μὰ τὶ μὲ τοῦτο;

Ἀπ' τὴν Ἀδράστεια θρέφεται ὁ προφήτης,
Μὲ τὴν Ἀνάγκη ζεῖ, καὶ τὴν καθάρια
Γεννᾷ Εἰμαρμένη. Κι' ὅμως εἶν' ὁ πόνος
Σκληρός, ἄν ἄσκοπα τῇ γῇ ποτίζει
Τὸ αἷμα, καὶ τὸ σφάγιο τὸ μεγάλο
Σπαρνᾷ, χωρὶς κανέναν νὰ τοῦ πάρει
Τὴν ὕστερη ματιὰ.

Τὸ ξέρεις τάχα,

Ποιὰ μοῦ ἀνοιξες πληγὴ; Καὶ γιὰτὶ φεύγω,
Παιδιά; Δὲν μὲ ρωτήσατε; Κι' ὥς τώρα,
Τὸ θάρρος μόνο νὰ μὴ χάσετε, εἶπα,
Στὸ χωρισμό. Μὰ τώρα ἐλᾷτε, ἐλᾷτε
Κι' ἀκόμα πιὸ σιμά, ἀπὸ τὴν πληγὴ μου
Νὰ πιεῖτε ν' ἀλαφρώσει. Γιατὶ φεύγω
Νὰ Σᾶς τὸ πῶ, κι' ἂν φεύγω γιὰτὶ μόνος,
Κι' ἂν δὲν ξανάρθω πίσω, τ' ὀνομά μου
Γιατὶ Σᾶς δίνω, κι' Ὁρφανούς Σᾶς λέω,
Στὴ μοναξιὰ Σας, νᾶστε ἀνταμωμένοι,
Κ' ἓνα μὲ μὲ γιὰ πάντα.

Ὅχι, δὲν εἶνε

Ἡ τάξη ἢ σαρκική, δὲν εἶν' ἡ δόξα
Ὅπου μετριέται, ποῦ μποροῦν νὰ δόσουν
Τὸ πλήρωμα τοῦ πόθου, π' ὁ προφήτης
Τὸ βλέπει μόνος μέσ' ἀπ' τοὺς αἰῶνες
Στὰ σκοτεινὰ νὰ λάμπει, τί ἡ ψυχὴ του
Ριζωμένη στὴ θλίψη ὥσὰ σὲ βράχο,
Βυzaίνει ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὴ ρῶγα
Τῶν ἄστρων καὶ τὴ μέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο,
Καὶ προχωρεῖ ὥς ἐκεῖ ποῦ πιά κ' ἡ μέρα

Κ' ἡ νύχτα φέγγουν γύρα του σὰ γάλα·
Δὲν εἶν' ἡ τάξη ἡ σαρκικὴ κι' ὁ χρόνος
Ὅπου μετριέται, ποῦ θὰ δόσουν τοῦτο
Τὸ πλήρωμα, εἶν' ὁ Ἔρωτας, ποῦ λέει
Καὶ δὲν σιγάει στιγμὴ μὲς στὴν καρδιά μας·
«Ὅλο ν' ἀθλεῖς, καὶ νὰ μὴν πεῖς ποτέ Σου
Πῶς νίκησες· τὶ ὅσο τρανὰ καὶ νᾶνε
Ὁ ἄθλος κι' ἡ νίκη, ἀληθινὰ εἶνε πάντα
Μικρὰ μπροστὰ στὸν Ἔρωτα».

Καὶ τοῦτο

Τὸ Νόμο, κρύφιο στύλο τοῦ Ὁρθίου Λόγου,
Σὰν τὴν αὐγὴν ἐκείνη μπήκαμε ὅλοι
Στὸν ἅγιο τόπο, ποῦχε ἡ γῆ Μαντεῖο
Πανάρχαιο, στοὺς Δελφούς, τοῦ κόσμου ἀφάλι.
Τὸν παραδίνω ἀκέριο, μὲ τὸ Μέτρο
Καὶ τὸ Ρυθμό, σκαλι-σκαλὶ ἀπ' τὴν κούνια
Τοῦ μόχτου, ἐξηγημένο ἓνα πρὸς ἓνα,
Στοὺς ἱερεῖς, καὶ ἀδρὰ τοὺς θωρακίζω
Μὲ δύναμη διπλῇ, ζωὴ καὶ γνώση,
Τῇ διπλῇ κορυφῇ γιὰ ν' ἀνεβοῦνε
Τῶν δύο τρανῶν Θεῶν καὶ τῇ Συνθήκῃ
Τῇ μυστικῇ τους, νὰ τὴ φέρουν πλέρια
Χαραγμένη σὲ πλάκες, στὰ ἔρμα πλήθη
Ποῦ καρτεροῦν ἀκόμα τ' ἅγιο Μέτρο
Νὰ τὰ στυλώσει ὅλα μαζί. Κι' ἀκόμα,
Τὸ Ρόδο τὸ ἑκατόφυλλο τοὺς δίνω,
Τὸ σύμμετρο ἑκατόφυλλο, ὅπου ὅλα
Τὰ φύλλα του ἓνα καὶ καθένα εἶν' ὅλα,
Τῆς μύησης τὸ στεφάνωμα. Καὶ κεῖνοι,
Μὲ τὴ ζωὴ μεθοῦν τοὺς λαοὺς κι' ὁλοένα
Στρέφουν τὴ γνώση ἐνάντιά τους· κι' ἀφίνουν
Τῆς ἁγίας συμμετρίας τ' Ὀλύμπιο δῶρο,

Τὸ μυστικὸ ἑκατόφυλλο, νὰ ρέψει
Πότε σ' αὐτὸ καὶ πότε πάνω στ' ἄλλο
Σκαλὶ τῆς Μέθης κι' ὁ καθέννας στέκει
Σὲ κεῖνο τὸ σκαλὶ καὶ λέει: «Εἶν' ὅλος
Ὁ Διόνυσος δικός μου»· καὶ θαρρῶντας
Στὴν κορυφὴ πῶς ἔφτασε, μὲ λόγο,
Μὲ πράξη, ἢ τρόπο, κλείνει καὶ στοὺς ἄλλους
Τοὺς δρόμους τ' ἁγίου ἀνήφορου, ὅπου λάμπει
Ἡ ἀγνὴ ψυχὴ τοῦ ἀπάνω κόσμου ἀκέρια,
Ποῦ ἡ Λευτεριά εἶνε Γνώση, ἢ Γνώση Ἀγάπη,
Καὶ πιά, ἀπ' τὴ Γνώση τούτη, δὲν εἶν' ἄλλη.

Καὶ νά, ἀδερφοί μου. Αὔριο ξημερώνει
Ἡ αὐγὴ, ποῦ στοῦ Παγγαίου τὸ κορφοβοῦνι,
Τ' Ὀργιο τ' ἁγνὸ νὰ λειτουργήσω μέλλω,
Στὸ βωμὸ πῶχω στήσει ἀπάνω-ἀπάνω
Τοῦ Ἀπόλλωνα, κομίζοντας τὸ Ρόδο,
Ποῦ ζωῆς καὶ γνώρας εἶδωλο, στοὺς κάμπους,
Μὲ τόσην ἀναστήσαμε ἄγρυπνη ἔννια.
Τὸ Ρόδο θέλω νὰ τοῦ πάω, καὶ ξέρω,
Πῶς στοῦ βουνοῦ τὰ πλάγια καρτεροῦνε
Οἱ Μαινάδες, ποῦ μόλις ἐγευτῆκαν
Τοῦ Βασσαρέα Διόνυσου τὴ χάρη
Καὶ τοῦ Σαβάζιου τοὺς ρυθμοὺς «κ' εἶν' ὅλος,
Φωνάζουνε, ὁ Διόνυσος δικός μας,
Καὶ δικό μας τὸ Ρόδο»· καὶ προσμένουν
Νὰ μοῦ τὸ πάρουν ἀπ' τὰ χέρια κι' ὅλα
Σκορπίζοντας τὰ φύλλα του, κ' ἐμένα
Σφάγιο τ' Ὀργίου τους νὰ μὲ σύρουν. Κι' ὅμως,
Τὸ Ρόδο πρέπει αὐγὴ, στὸ κορφοβοῦνι
Νὰ φέρω τοῦ Παγγαίου, καὶ νὰ τὸ φέρω,
Δίχως ὀργή, ἀλαφρός, γαλήνιος, μόνος,

Γεμάτος ἀπ' τὸ θάμμα του, γεμάτος
Ἀπὸ τὴν πλέρια του εὐωδιά, γεμάτος
Ἀπὸ τὴν ἄγια συμμετρία του, ὅλος
Γεμάτος ἀπ' τὴ γνώρα του καὶ μόνο.
Καὶ τὶ νὰ πῶ, αὐριο, στὸν Ἥλιο; «Σήκω,
Σαῖτεψε τὸ φίδι, πῶχει ἀφήκει
Ἡ παλιὰ φιδομάνα καὶ ποῦ τώρα
Πάλι τὴ γῆν ὁλόγυρα γυρεύει
Στὶς δίπλες του σφιχτὰ γιὰ νὰ τυλίξει;
Ξύπνα, νὰ πῶ, Τιτᾶνα Ἐσὺ καὶ πάλι,
Κυκλόφερε τὰ θεῖα πατήματά Σου,
Τὰ θεῖα Σου τὰ σκιρτήματα, τριγύρω
Στὸ φοβερὸ ἔρπετὸ ποῦ ξαναζώνει
Τὴ γῆ κι' ὁ ὀσκρός του ἀρχίνισε νὰ τρέχει
Στὶς θεῖες πηγές Σου, φαρμακώνοντάς τις;»
Τέτοια νὰ πῶ, τὴ μέρα, ποῦ νὰ πάω
Μπροστά του πρέπει, ἀνόργιστος, γαλήνιος,
Γεμάτος ἀπ' τὴ γνώρα του, γεμάτος
Ἀπὸ τὴν ἄγια λάμψη του, γεμάτος
Ἀπὸ τὸ φῶς τὸ μάγο του, γεμάτος
Ἀκέριος ἀπ' τὸ θάμμα του καὶ μόνο ;

Τί, ἀλλοίμονο, ἂν δὲν πάω ἐγὼ τὸ Ρόδο,
Στοῦ μυστικοῦ του γυρισμοῦ τὴ μέρα,
Ποῦ διασκελῶντας τὰ ὑπερβόρεια πλάτη,
Παντέχει μόνο ἀγνάντια του ἓνα χέρι
Νὰ τοῦ γνέψει: «Εἶμ' ἐδῶ καὶ Σὲ προσμένω».
Καὶ πῶς, τὸ Ρόδο ἂν αὐριο δὲν τοῦ πάω,
Κατόπιν ἀπὸ μὲ κανεῖς θ' ἀνέβει,
Ἄντρας ἢ λαός, τὸ χάος γιὰ νὰ μαγέψει
Μὲ τὴν κρυφὴ του λάτρα, κι' ἀπὸ πάνω,
Νὰ γυρίσει γαλήνιος καὶ μέγας,

Στὰ σκοτεινὰ τὰ βόραθρα ;

ὦ καλοί μου,

Ὅλο ν' ἀθλεῖ, καὶ νὰ μὴ λέει ποτέ του
Κανένας πῶς νικᾷ· γιατί ὅση νᾶνε
Ἡ νίκη καὶ ἡ θυσία, θὰ νᾶνε πάντα
Μικρά, μπροστὰ στὸν Ἔρωτα.

ὦ καλοί μου,

Σὲ λίγο Σᾶς ἀφίνω, καὶ τὶ τάχα
Γιὰ παρηγόρια νὰ Σᾶς πῶ; Εἴστ' οἱ λίγοι
Σπόροι, μιᾶς ἄμετρης σπορᾶς, νάνθισαι
Ποῦ θὰ ν' ἀργήσει αἰῶνες; Μὰ εἴστ' οἱ σπόροι
Ἐνὸς ἀκέρειου λυτρωμοῦ, καὶ φτάνει.
Κι' ὦ ἀγαπημένοι, ἂν θὰ δειπνήσω ἀπόψε,
Σ' ὁμοφαγία κρυφὰ μαζὶ Σας, τ' ἅγιο
Ψωμὶ καὶ τὸ Κρασί, τὰ φύλλα ἀκόμα
Τοῦ πρώτου τοῦ ἐκατόφυλλου ποῦ σ' ἓνα
Τὴν ἀναπνιὰ μᾶς ἔσμιξε, κι' ἂν τώρα
Ξερό 'νε, ὅλο καὶ πιότερο εὐωδαίει,
Πηγὴ τῆς τέλειας Μνήμης καὶ τοῦ Πόνου
Καὶ τοῦ Σκοποῦ, νὰ Σᾶς τ' ἀφίσω θέλω,
Νὰ Σᾶς θυμίζει κι' ἀπ' τὰ βάρη τοῦ Ἄδη,
Τὰ μυστικὰ σκαλιά, ποῦ ἡ κάθε Μοῦσα
Φυλάει κρυφὰ κι' ἀλλάζει τ' ὄνομά της
Καθὼς τοῦ Διόνυσου καὶ νά, ἀπὸ μνήμη
Σὲ μνήμη, ὁ λογισμὸς Σας ν' ἀνεβαίνει,
Κ' οἱ αἰσθήσεις καὶ τὸ θάρρος Σας κ' ἡ πνοή Σας,
Ὡς τὴν ψηλὴ κορφή, ποῦ πιά δὲν φτάνει
Τ' ἅγιο κρασί, τὶ ἀνοίγει πιά στὸ νοῦ Σας
Ἡ ἀνάπνια, ποῦ ὅλα Σᾶς τὰ δίνει σ' ἓνα,
Ψυχὴ καὶ σῶμα, αἷμα καὶ πνέμμα, ἐχθρότη
Κι' ἀγάπη, λαοὺς μὲ λαοὺς, τόπους μὲ τόπους,
Μὲ τὴ ζωὴ τὸ θάνατο, τοὺς αἰῶνες

Μὲ τοὺς αἰῶνες. Κι' αὐτὴ νᾶνε ἡ ὥρα
Τοῦ Ρόδου τοῦ ἑκατόφυλλου βαθιά Σας,
Κ' ἡ ὥρα τ' Ὀρφέα νᾶνε σὲ Σᾶς, γιὰ πάντα,
Ποῦ αἷμα καὶ πνέμμα καὶ ψυχὴ καὶ σάρκα,
Καὶ λυτρωμὸς τεράστιος, θὰ Σᾶς μπάζει
Στὸν κύκλο, ὅπου κ' ἡ πίστις περισσεύει,
Τὶ θᾶνε πίστις, ἡ ἴδια ζωὴ, στὴ μέση
Τῆς καρδιάς Σας, γιὰ πάντα ἀναστημένη!

Μὰ νά, βραδιάζει· ὁ Ἑσπερος ἐφάνη
Στὸν οὐρανό· κ' εἶνε μακρὺς ὁ δρόμος
Ὡς τὴν κορφή. Τὰ χέρια δόστε τώρα
Ἀνάμεσό Σας, καὶ στεριῶστε πάλι,
Τὴ μαγικὴν ἀσύντριφτη ἀλυσίδα,
Ποῦ μὲ τὸν Ὀρκο ἐδέσατε, τὴ νύχτα
Τὴν πρώτη, π' ὀλοφάνερα μπροστά Σας,
Μέσα στὰ οὐράνια δούλευε ὁ Πατέρας,
Τὰ σκότη ὀργώνοντας βαθιά, κι' ὁ νοῦς Σας
Δέχτη τὰ πρῶτα φέγγη του· κι' ὁ πόθος
Ὁ μυστικός, ἀπὸ τὴ μαύρη βάση
Τῆς γῆς, τινάχτη ὡς δόρυ, πέρ' ἀπ' τ' ἄστρα!

Κ' ἐγὼ τὴ Λύρα θὰ κρατήσω ἀκόμα
Γιὰ Σᾶς ἀπόψε μιὰ φορὰ. Σκωθῆτε,
Τὶ σκοτεινιάζει· ὁ Ἑσπερος ἐφάνη·
Χτυπᾶτε τὶς ἀσπίδες Σας· κι' ἀρχίστε
Τὸ μυστικὸ πυρρίχιο τὸ στερνό μου.
Τὶς ἀσπίδες χτυπᾶτε. Ὀρθιοὶ στὸν Ὀρθιο
Τῆς ψυχῆς Σας σκοπὸ. Κι' ἀρχίστε ἀγάλη
Τὸ φοβερὸ χορὸ τοῦ Τέλειου Νόμου.
Τραγουδεῖτε τὸν Ὀρκο. Αὐτὸν ἀφίνω
Στὸν τόπο μου. Κι' ἀκέρια τὴν ψυχὴ Σας,

Μὲς στὸν Τιτᾶνα αἰθέρα, ριζωμένη
Κρατεῖτε πιά. Ὀρφανὰ παιδιὰ, χορεῦτε.
Τὴν ἅγια Λύρα ἐχτύπησα. Ὀρκιστῆτε.

(Ὁ Ὀρθιος ὁ Ὀρφεὺς κρούει τὴ Λύρα. Οἱ πολεμιστὲς σηκώνουν τὶς ἀσπίδες τους καὶ ὀρχοῦνται γυρωθὲ τοῦ. Τραγουδοῦν).

Χ Ο Ρ Ο Σ

Νύχτα, μητέρα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
Ὁ Ὀρκος ἐτοῦτος, εἵτανε κρυφὸς
Βαθιά μας καὶ βαθιά Σου· ἀλλ' ὥς τὸ χνάρι
Τὸ πρῶτο του, ἀχνοχάραξεν ἡ χάρη
Τοῦ ἄρματωμένου τοῦ Ἑρωτα, ἅγια θάρρη,
Γέμισε ἀργὰ-σιγά, σὰν τὸ φεγγάρι,
Ὅλος του ὁ μαῦρος κύκλος ἀπὸ φῶς.

Νύχτα, μητέρα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
Μὲ Θεοὺς κι' ἀνθρώπους δένουμε τὰ χέρια ἐδῶ,
Τὶ πάνω ἀπὸ τῶν χρόνων καὶ τῶν τόπων
Τὰ σύνορα, τὴν ἅγια Σου ἐπφδό

Μᾶς χάρισε. Ἀπ' τ' ἄραχλο σκοτάδι
Τοῦ πόνου, μᾶς ἐλέησε τὴ χαρά,
Μονάκριβη σὰ νᾶβγαινε ἀπ' τὸν Ἄδη
Μὲ κρύφια παντοδύναμα φτερά,

Κι' ἀπ' τὸ βαθύ Σου ἀμέτρητο βασίλειο,
Ἀκούραστο Τιτᾶνα κάθε αὐγή,
Ἀπάνω ἀπὸ τὶς ἔχθρητες τὸν Ἥλιο,
Ν' ἀγκαλιάζει στὰ χέρια του, τὴ Γῆ·

Κι' ἀπὸ τὴ γῆν ἑμεῖς, ποῦ ἡ ἅγια μέθη,
Μᾶς ὕψωσε ὥς τὸ μέγα μυστικό,
Ποῦ ἀπ' οὐρανὸ καὶ γῆν ἀντάμα ἐδέθη,
Τὸ Ρόδο, ὦ Νύχτα, τοῦτο τὸ Ὅρφικό,

Τῆς πιὸ κρυφῆς φροντίδας μας τὸ θρέμμα,
Τ' ὀρκιζόμαστε, πάνω ἀπὸ ναούς,
Νὰ τὸ ποτίσουμε ὅλο μας τὸ γαῖμα,
Γιὰ νὰ τὸ δόσουμε, αὔριο, στοὺς λαούς.

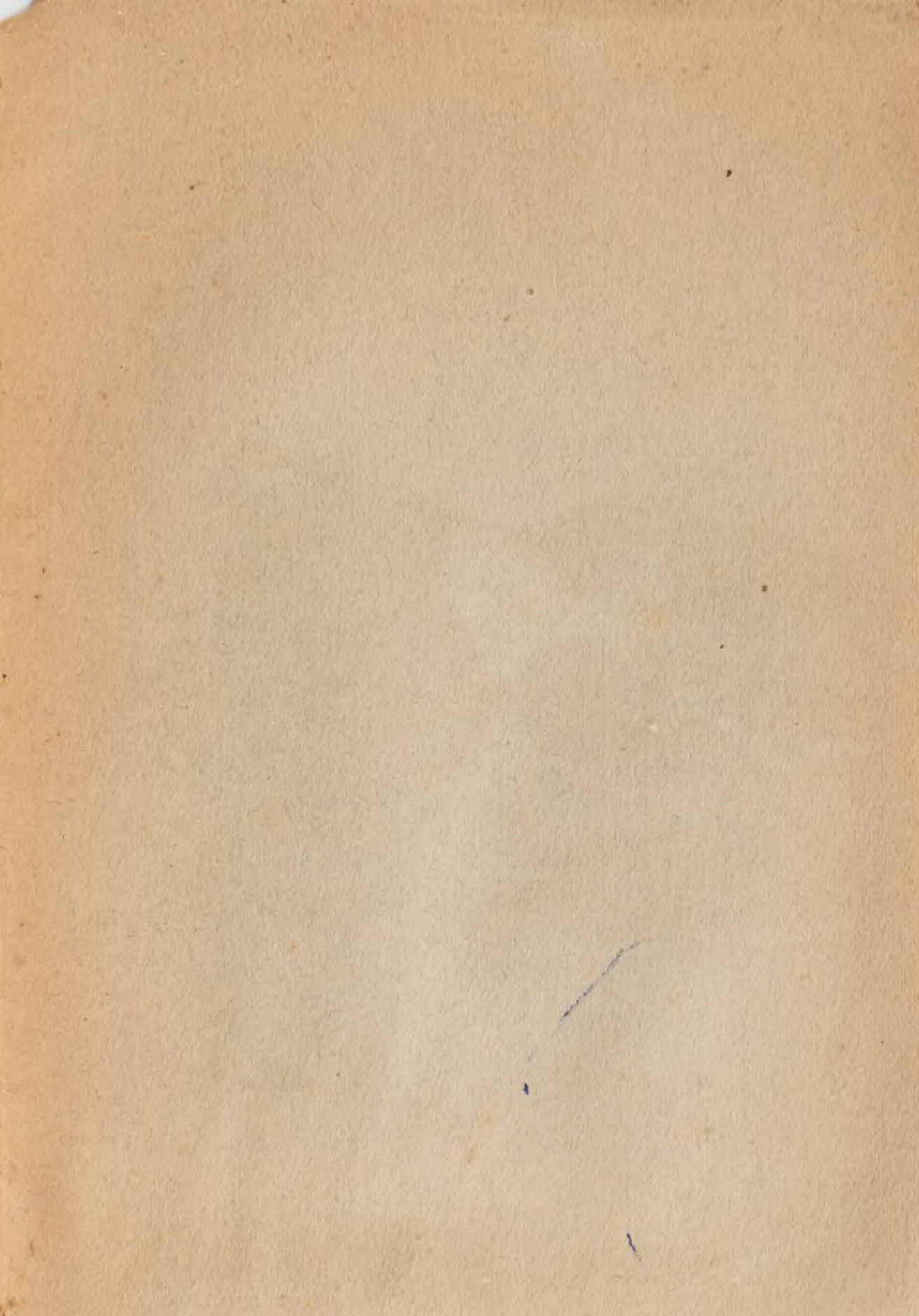
Νύχτα, μητέρα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
Ὁ Ὅρκος ἐτοῦτος, εἵτανε κρυφὸς
Βαθιά μας καὶ βαθιά Σου· ἀλλ' ὥς τὸ χνάρι
Τὸ πρῶτο του, ἀλαφρόγραψεν ἡ χάρη
Τοῦ ἀρματωμένου τοῦ Ἑρωτα, ἅγια θάρρη,
Γιομίζει ἀργὰ-σιγά, σὰν τὸ φεγγάρι,
Ὅλος του ὁ μαῦρος κύκλος, ἀπὸ φῶς !

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΩΝ "ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ,,

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ